

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1926

ΔΡΑΧ 25

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ *

Περί συγχωνεύσεως τῶν ἐν ἐκάστη Ἱ. Μητροπόλει τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος ὑπαρχουσῶν Μονῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1

Ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νομοθετικοῦ Διατάγματος συγχωνεύονται αἱ ἐν ἐκάστη Ἱερᾷ Μητροπόλει τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος ὑπάρχουσαι Μοναὶ εἰς μίαν παραμένουσαν ἐν ἐνεργείᾳ.

Ἄρθρον 2.

Ἡ συγχώνευσις τῶν Μονῶν γίνεται διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ μετὰ γνώμην τῶν οἰκείων ἱεραρχῶν ὑποχρέων πρὸς ταύτην ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος. Παρελθούσης τῆς μηνιαίας ταύτης προθεσμίας τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γ. Ἐκκλ. Ταμείου ἀποφαίνεται ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἰδίων στοιχείων.

Ἄρθρον 3.

Αἱ συγχωνευθεῖσαι Μοναὶ ἀποβάλλουσι τὴν ἀστικήν αὐτῶν προσωπικότητα καὶ καθίστανται Μετόχια τῆς πρὸς ἡν συνεχωνεύθησαν Μονῆς, εἰς ἣν περιέρχεται αὐτοδικαίως ἡ περιουσία τῶν συγχωνευθεισῶν Μονῶν, οἱ μοναχοὶ τῶν ὁποίων καθίστανται μέλη τῆς πρὸς ἣν ἡ συγχώνευσις Μονῆς.

Ἄρθρον 4.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος τῇ αἰτήσει τῶν οἰκείων Μητροπολιτῶν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου δύναται νὰ μεταθέσῃ μοναχοὺς ἀπὸ Μονῆς εἰς Μονὴν διὰ τὰς περιουσιακὰς ἀνάγκας τῶν Μονῶν.

Ἄρθρον 5.

Εἰς ἀπάσας τὰς διατηρουμένας Μονὰς καθιεροῦται τὸ κοινοδιακὸν σύστημα.

Ἄρθρον 6.

Τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ν. Διατάγματος ἐξαιροῦνται αἱ ἔχουσαι ἱστορικὴν ἀξίαν ἢ ἐξαιρετικὴν θρη-

*) Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως 11 Ἰουνίου 1926

σκευτικὴν σημασίαν Μο αἱ, ὡς καὶ αἱ προβλεπόμεναι ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 21 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. Ν. Διατάγματος «περὶ ἀνασυστάσεως Ἱεροδιδασκαλείου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Βελλᾶς κλπ.» Μοναί.

Τὸ παρὸν Νομοθετικὸν Διάταγμα, εὐτινος ἢ ἰσχύος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δημοσιευθήσεται καὶ ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων, ὑποβληθήσεται δὲ πρὸς κύρωσιν εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Βουλὴν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαΐου 1926.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος **Θ. Πάγκαλος**

Τὰ Μέλη

Α. Ροῦφος, Γ. Σπυρίδωνος, Δ. Αἰγινήτης, Δ. Τανταλίδης, Α. Ταβουλάρης, Γ. Χαριτάκης, Χ. Τσερούλης, Β. Μάλλιος.

Περί συγχωνεύσεως τῶν Μονῶν Ἀσωμάτων Πεντέλης καὶ Κλειστῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἰς μίαν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης-Πετράκη-Κλειστῶν».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Αἱ ἐν Ἀττικῇ Ἱερᾷ Μοναὶ Ἀσωμάτων (Πετράκη), Πεντέλης καὶ Κλειστῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν συγχωνεύονται εἰς μίαν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης-Πετράκη-Κλειστῶν», με ἔδραν τὴν Μονὴν Πεντέλης.

Ἄρθρον 2.

Ἐντὸς δεκαπενθημέρου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Ν. Διατάγματος ὀρίζεται παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἡ ἡμέρα ἐκλογῆς τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς «Πεντέλης-Πετράκη-Κλειστῶν», ἐνεργουμένης κατὰ τὰς κεκανοτισμένας διατυπώσεις.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Μονῆς «Πεντέλης-Πετράκη-Κλειστῶν» ἀποτελεῖται ἐφεξῆς ἐκ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τεσσάρων συμβούλων.

Ἄρθρον 3.

Ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ

παρόντος Ν. Διατάγματος, οί μοναχοί τῆς τῶς Μονῆς Πετράκη ὑποχρεοῦνται νά ἀπόμακρυνθῶσι ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις κτιρίων τῆς Μονῆς ταύτης καί νά ἐγκατασταθῶσιν ὅπου ἤθελεν δρῆσῆ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Τὸ παρὸν Νομοθετικὸν Διάταγμα, οὐτινος ἡ ἰσχὺς ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δημοσιευθήσεται καί ἐκτελεσθήσεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καί τῶν Θρησκευμάτων, ὑποβληθήσεται δὲ εἰς τὴν κύρωσιν τῆς μελλούσης νά συνέλθῃ Βουλῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαΐου 1923.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος **Θ. Πάγκαλος**
Τὰ Μέλη

Α. Ρούφος Γ. Σπυρίδωνος, Δ. Αἰγινήτης, Δ. Τανταλίδης, Α. Ταβουλάρης, Γ. Χαριτάκης, Χ. Τσερούλης, Β. Μαλλίος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Β'

Ἡ εἰς τοὺς ἐπικριτὰς ἀπάντησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀγγλικανικῶν κύκλων, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν περὶ τὰ ἀνθρακορυχεῖα διένεξιν, εἶνε κατὰ θάσιν ὀρθή. Ἡ δεοντολογικὴ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν ἐνδιαφερόντων τὴν ὅλην κοινωνίαν ζητημάτων καθορίζεται τὸ μὲν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ζητημάτων τούτων, τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς καί τοῦ προορισμοῦ τῆς. Πολλοί, θέλοντες νά μὴ συναντῶσι παντάπασιν ἐνώπιόν των τὴν Ἐκκλησίαν, θέλοντες δηλαδὴ νά τὴν ἀγνοοῦν καθ' ὁλοκληρίαν, ἐννοοῦν νά χαρακτηρίζουν ὅλα τὰ ζητήματα ὡς «πολιτικά», καὶ μόνις τὴν ἴδουν που ἐπεμβαίνουσιν, ἢ μεσολαβοῦσιν, ἢ ἀξιοῦσιν νά εἴπῃ τὸν λόγον τῆς ἐγείρονται ἀμέσως ὄργιλοι κραυγάζοντες, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νά ἀναμιγνύηται «εἰς τὴν πολιτικὴν».

Διασαφῆτέον λοιπόν, πρὸ παντός, τί ἐννοοῦμεν λέγοντες «πολιτικὴν». Ἐάν ὑπὸ τὴν «πολιτικὴν» νοοῦμεν τοὺς κομματικοὺς ἀγῶνας, τοὺς κομματικοὺς συνδυασμοὺς καὶ ἀνταγωνισμοὺς καὶ τὰς διαμάχας τῶν λεγομένων «πολιτικῶν μερίδων», τῶν ἐν τῷ στίθῳ τῷ ἐκλογικῷ διαγκωνιζομένων περὶ τὴν κατάληψιν τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἢ περὶ τὸν καθορισμὸν τῶν πολιτευμάτων, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πράγματι ἡ Ἐκκλησία ἐξεδεμίαν ἔχει θέσιν εἰς τὴν «πολιτικὴν» αὐτήν, καίχι-

στα δὲ πράττουσιν ὅσα τῶν μελῶν τῆς ποιμαινούσης Ἐκκλησίας ἀναμιγνύονται εἰς τοὺς κοσμικοὺς τούτους ἀγῶνας τῶν πολιτικῶν μερίδων. Ἡ Ἐκκλησία ἴσταται καὶ ὀφείλει νά τηρῇ ἑαυτὴν ὑπεράνω τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ κόνιστρα διαγκωνιζομένων πολιτικῶν κομμάτων, δὲν εἶνε δὲ ἔργον τῆς νά ὑπερμάχηται εἴτε τῶν μοναρχικῶν, εἴτε τῶν δημοκρατικῶν, τῶν συντηρητικῶν, τῶν φιλελευθέρων, τῶν μπολσεβικῶν. Οὐαί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις, λησμονοῦσα ἢ παραγνωρίζουσα τὴν φύσιν αὐτῆς καὶ τὴν κλήσιν, συνδέει τὰς τύχας τῆς μετὰ προσκαίρους πολιτευμάτων μορφᾶς καὶ τύπους. Ἢ συμφύρεται αἰωνίως μετὰ διαφόρων πολιτικῶν μερίδων ἀσχημονοῦσα, θὰ φέρῃ τὸ χρώμα καὶ τὰ σύμβολα ὀρισμένου πολιτικοῦ κόμματος ἢ κατ' ἐξοχὴν ἀχρωμος καὶ παμπεριληπτικὴ καὶ καθολικὴ, καὶ θὰ στερηθῇ, διὰ παντός, τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου τῆς. Ἐν σχέσει λοιπὸν πρὸς τὴν τοιαύτην «πολιτικὴν» ἢ Ἐκκλησία ὀφείλει νά τηρῇ οὐδετερότητα.

Οὐδετερότης ὅμως δὲν σημαίνει καὶ εἰς πάντα ἀδιοφορίαν. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει μίαν ὑψηλὴν ἀποστολήν, τὸν ὕψιστον τῶν προορισμῶν: τὴν καθοδήγησιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ καθήκον αὐτῆς τοῦτο τῇ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν νά ἐναντιῶται κατὰ παντός, τὸ ὅποσον παρεμβάλλεται ὡς πρόσκομμα εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ προορισμοῦ τούτου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον τείνει νά ἀνακόψῃ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζεται ἀδικία, ἀνηθικότης, τυραννία καὶ βία, συλήθδην δ' εἰπεῖν πᾶσα μορφή, τὴν ὅποσαν λαμβάνει τὸ κακὸν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πᾶν εἶδος τῆς ἀμαρτίας. Ἡ Ἐκκλησία, κατὰ ταῦτα, εἶνε ἠναγκασμένη ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς τῆς, ἐξ αὐτῆς τῆς ἐννοίας τῆς ἀποστολῆς τῆς, καὶ ἔχει τὸ καθήκον νά ἀντιστρατευθῇ κατὰ πάσης ἀδικίας καὶ ἀνηθικότητος καὶ ἐκδιασμοῦ, κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας ὑφ' οἷανδήποτε κἄν τὴν συναντήσῃ ἐκδήλωσιν. Δὲν εἶνε δὲ «πολιτικὴ», δὲν κάμνει ἡ Ἐκκλησία «πολιτικὴν» ἐσάκις προβαίνῃ αὐτοθούλως εἰς τὴν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἀποφασίζῃ δ' ὑπὲρ τοῦ πρώτου καὶ καταδικάζει τὸ δεῦτερον.

Λάδωμεν μίαν συγκεκριμένην σύγχρονον περίπτωσιν. Μετὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πῆλεμον, πανταχόθεν ἤρξατο παρατηρουμένη μία μεγάλη καὶ πολύμορφος εἰρηνευτικὴ κίνησις. Ἡ κίνησις αὕτη σκοπεῖ νά προαγάγῃ πνεῦμα φιλίῳ μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ νά

τονώση οὕτω τὴν καλὴν μεταξύ των θέλησιν, ὥστε νὰ προλαμβάνωνται αἱ μεταξύ των ἐχθρικοὶ συγκρούσεις κα' ν' ἀποφεύγωνται, κατὰ τὸ δυνατόν, οἱ πόλεμοι. Εἰς τὴν τεραστίαν ταύτην εἰρηνευτικὴν κίνησιν εἰς τῶν μεγίστων της παραγόντων εἶνε ἡ Ἐκκλησία. Ἐχομεν λοιπὸν τὴν Ἐκκλησίαν ἀγωνιζομένην ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν ἀνθρώπων. Θὰ ἦτο κακῆς πίστεως ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἀπεκάλει τοῦτο «ἀνάμιξιν εἰς τὴν πολιτικὴν». Ἐφ' ὅσον ὁ πόλεμος εἶνε κακόν, ἡ Ἐκκλησία καθήκον ἔχει νὰ ἀγωνίζεταί κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου. Καί, ἀγωνιζομένη διαρκῶς καὶ ἀκαμάτως, θὰ ἐπιφέρῃ ἐξάπαντος ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε θρίαμβος τοῦ ἀγαθοῦ, προαγωγή τῆς θείας βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ κύριον τῆς Ἐκκλησίας καθήκον.

Τὰ αὐτὰ δύνανται νὰ λεχθῶσι καὶ ὡς πρὸς τὴν μεσολάθεισιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν συγχρόνων οικονομικῶν προβλημάτων ἐν τῷ πνεύματι τῆς χριστιανικῆς δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας. Ἡ Εὐρώπη εὐρίσκειται σήμερον ἐν τῇ ἀρχῇ μιᾶς ἐποχῆς θαθείας μεταβολῆς. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς μεταβολῆς τούτης, νὰ τὴν κατευθύνῃ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀποφευχθῶν αἱ ὑπερβολαὶ καὶ νὰ σωθῇ ἡ κοινωνία ἀπὸ μοιραίας καταστροφάς. Ἐχομεν σήμερον ἀπέναντι τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ὑφούσταν ἀπειλητικὴν τὴν κεφαλὴν τὸν Κομμουνισμόν, γνωρίζομεν δὲ ὅλοι τί ἔστι Κομμουνισμὸς ἀπὸ ὅσα συνέβησαν καὶ συμβαίνουσιν ἐν Ρωσίᾳ. Ἀπέναντι τῶν τοιούτων κινδύνων ἡ Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς προσευχάς, ὡς ἀπαιτοῦσιν οἱ πᾶσαν δρασίν της χαρακτηρίζοντες ὡς «πολιτικὴν», ἀλλὰ καὶ νὰ διακονῇ, νὰ ἐργάζεται, νὰ δρᾷ καὶ νὰ ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦ ὀλεθρίου κακοῦ. Εἶνε δέ, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν, τεραστία δύναμις ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ δὲν εἶνε οὔτε πρὸς ἐπαινον οὔτε πρὸς κέρδος τοῦ κράτους ἢ ὑπ' αὐτοῦ παραγνωρισίς τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ ἡ μὴ χρησιμοποίησις αὐτῆς.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ

15. — Λόγοι ἑορταστήριου, νεκρώσιμοι, περιστατικοί. — Ἐν παντὶ λόγῳ δέον νὰ γίνωνται αἰσθηταὶ αἱ θεμελιώδεις ἀλήθειαι καὶ τὰ κύρια ἐπακολούθημα τῶν Χριστιανισμοῦ. Ἄλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι οἱ διὰ τὰς ἑορτὰς λόγοι δὲν δικαιοῦνται νὰ ἔχωσιν ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικόν. Κατὰ κανόνα μάλιστα πρέ-

πει νὰ ἀφιεροῦνται τὸ κήρυγμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς. — Οἱ νεκρώσιμοι λόγοι ἀποτελοῦσι λεπτὸν σημεῖον ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ κηρύγματος· ὁ δὲ ἱεροκήρυξ δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ὁ Ἄμβων δὲν εἶναι τόπος κολακείας τῆς ἀνθρωπίνης φιλοδοξίας καὶ ματαιότητος. Ὁ ἱεροκήρυξ δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ, ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἄμβωνος, εἰς κοσμικὸφρονας ἀξιώσεις καὶ εἰσηγήσεις. Εἰς τὴν σύνεσιν τοῦ ἱεροκήρυκος ἐπαφίεται ἡ ἐκφώνησις λόγου ἐπὶ νεκρῷ ἢ μνημοσύνῳ. — Περιστάσεις τινὲς δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν, ἔστιν ὅτε, κείμενον διὰ τὸν λόγον ἡμῶν. Ἡ προσπάθεια ἡμῶν θὰ εἶναι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ: «νὰ ἐνεστωποιῶμεν τὸ αἰώνιον καὶ νὰ αἰωνίζομεν, οὕτως εἶπεῖν, τὸ ἐνεστώσ· πρὸς οἰκοδομήν. Ἄλλως, δὲν εἴμεθα κεκλημένοι εἰς χρονογραφικὰ, τρόπον τινά, κηρύγματα.

16. — Ῥητορικά ἤθη τοῦ ἱεροκήρυκος. — Ὁ ἱεροκήρυξ δέον νὰ εἶναι βαθέως καὶ συνειδητῶς ἐμπεποτισμένος ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὅτι αὐτὸς μὲν σπείρει, ἀλλ' ὁ Θεὸς ποτίζει· αὐτὸς εἶναι ὄργανον ἀπλοῦν. Διότι, πῶς συμβαίνει ὥστε πυρετώδεις ἱεροκήρυκες πολλαίς οὐδὲν παράγουσιν ἀποτέλεσμα, ἐνῶ ἀσθενῆς τις ἱεροκήρυξ σκάπτει βαθείας αὐλακὰς εἰς τὰς ψυχάς; Ποσάκις δὲ μία μόνη λέξις ἤρκεσε διὰ νὰ γείνη ἡ ἐπιστροφή; Εἶναι τοῦτο λοιπὸν ἔργον ἀνθρώπινον ἢ τῆς θείας χάριτος ἐνέργεια; — Ἐντεῦθεν πηγάζει ἡ ἠθικὴ ἀπαίτησις τῆς ἀπολύτου ταπεινοφροσύνης τοῦ κηρύσσοντος. Δὲν ἐπιτρέπονται εἰς αὐτὸν κομψεύματα εἰς βάρος τοῦ Εὐαγγελίου· οὐδὲ νὰ ζητῇ νὰ διεγείρῃ ἀγόνους ἐκπλήξεις καὶ ἐπευφημίας, ἐκεῖ ὅπου πρέπει νὰ πρυτανεύῃ σιωπηρὸν σέβας. — Ὁ ἱεροκήρυξ ὀφείλει νὰ ἐνθυμῆται πάντοτε ὅτι «ἐν ᾧ ἦμα καὶ νεῦμα πιστὸν ἔχοντος ἀνθρώπου θεωρεῖται κυριώτερον πάνυ πολλῶν καὶ μακρῶν περιόδων». — Πρέπει νὰ συναισθάνηται ἑαυτὸν κεκλημένον ἄνωθεν πρὸς τὸ εὐαγγελίεσθαι καὶ ὑπηρετεῖν τὸν Κύριον. — Νὰ εὐρίσκη δὲ χάραν καὶ ἀνακούφισιν τῆς ψυχῆς του, ὅταν ὀμιλῇ. — Δὲν δύναται δὲ ὁ ἱεροκήρυξ νὰ κηρύξῃ καλῶς, ἂν δὲν ἐμφορῆται ὑπὸ ἀγάπης πρὸς τὸ ποίμνιον.

17. — Ἡ εὐθὺνη τοῦ ἱεροκήρυκος. — Ὁ ἱεροκήρυξ δέον νὰ διαπνέηται ὑπὸ τῆς συναισθήσεως ὅτι φέρει εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς τύχας πολλῶν ψυχῶν καὶ ὅτι οἱ διδάσκοντες τὰς θείας ἀληθείας ἀσκοῦμεν ἔργον, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ζωογονῇ, ἀποκτείνει. Διὰ τοῦτο εἶναι ἐνώπιόν ἡμῶν τὸ ἠθικὸν τοῦτο ἀξίωμα. «Τὸ Εὐαγγέλιον τῶν πλείστων ἀνθρώπων εἶναι ὁ βίος τῶν

ιερέων, οὔτινος εἶναι μάρτυρες». Ἰεροκέρυξ φω-
ρῶμενος ἐν ἀντιφάσει πρὸς ἑαυτὸν εἶναι ἐπικίνδυ-
νος.—Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἐθα-
γελίου φέρομεν «ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσι» καὶ ὅτι, συ-
νεπῶς, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται παρ' ἡμῶν, εἶναι
νὰ μὴ ἔχη ὄωγμὴν τὸ σκεῦος τοῦτο, δι' ἧς νὰ ἐκφύγη
τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, οὔτε νὰ ὑπεισέλθῃ ἀκαθαρσία, δι'
ἧς νὰ μολυνθῇ τὸ ὕδωρ τοῦτο. Ὁ Χριστιανισμὸς πρέ-
πει νὰ διαιωνίζεται ὑπὸ τῶν λειτουργῶν του ὄχι
μόνον ὡς διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ ὡς ζωή.

B'.

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

1. Ἡ προπαρασκευὴ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κηρύγματος.—

Τὸ ἱερὸν κήρυγμα εἶναι μὲν μυστήριον θεῖον, ἀλλ'
εἶναι συγχρόνως καὶ πρᾶξις ἀνθρωπίνη. Καὶ δοξάζε-
ται μὲν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἀσθενείᾳ,
οὐχὶ ὅμως ἐν ἀσθενείᾳ ἐθελουσία, συνισταμένη εἰς
τὴν ἐλάττωσιν τῶν δυνάμεων, ἃς ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Δη-
μιουργός, καὶ εἰς τὴν ἀμέλειαν ἢ ἀπόρριψιν μέσων,
ἀγόντων εἰς καλυτέραν, κατ' ἀνθρώπον, ἐπιτέλεισιν
τοῦ καθήκοντος ἡμῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ φροντίζωμεν
ὥστε νὰ κηρῦσσωμεν καλῶς. Ἀνάγκη νὰ προπαρα-
σκευαζώμεθα εἰς τὸ κήρυγμα ἡμῶν. Εἰς τί δὲ συνί-
σταται ἡ προπαρασκευή; Δὲν ἔγκειται αὕτη εἰς τὰ
τεχνεύματα τὰ ῥητορικά· ἀλλ' εἰς τὴν βαθεῖαν καὶ
συνεχῆ μελέτην τοῦ ποιμνίου, τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς,
ἑαυτοῦ, τῆς ἀγίας Βίβλου, εἰς τὴν συνήθειαν τοῦ θέ-
τει· εἰς πειθαρχίαν τὸ ἴδιον ἡμῶν πνεῦμα καὶ τακτο-
ποιεῖν τὰς ἡμετέρας ἰδέας, εἰς τὸ κατέχειν εἰδικώτερον
τὸ θέμα, ἐφ' οὗ καλούμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν. Ἡ κα-
λυτέρα προπαρασκευὴ πρὸς τὸ κηρῦτεῖν εἶναι ἡ
καθημερινὴ ἐπικοινωνία πρὸς τὸν Χριστόν, ἡ ἐπα-
γρύπησις ἐπὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν καρδίας, ἡ ἐπίμονος
ἀνάγνωσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐντεῦθεν προέρχε-
ται ἡ ἐπίμονος ἐκείνη ἀπλότης, ἣν ἀνάκαθεν ὑπῆρ-
ξεν ὁ κύριος χαρακτὴρ πάντων τῶν ματύρων, τῶν
ὑπὸ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ εὐνοηθέντων. Ἡ τε-
χνικὴ προπαρασκευὴ δύναται νὰ γείνη κατὰ διαφό-
ρους τρόπους: τινὲς λέγουσιν ὅτι πρέπει προηγουμέ-
νως νὰ γράφωμεν τὸν λόγον ἡμῶν καὶ ἀποστηθίζοντες
αὐτὸν νὰ κηρῦσσωμεν· ἄλλοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν
δύναται νὰ γείνη κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον προπαρα-
σκευή, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἰσχυράττωμεν ἐπα-
κρίβως ἐν τῇ μνήμῃ τὰ γραφέντα.—Ἀλλὰ πρέπει νὰ
ἀποφεύγωμεν ἀμφοτέρας τὰς ἀδυνατότητας ταύτας· ὁ
ιεροκέρυξ ὀφείλει νὰ δύναται νὰ κηρῦξῃ χωρὶς νὰ
ἔχη γράψῃ, ἐπίσης δὲ ὀφείλει νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ
μανθάνῃ ἐκ στήθους λόγον, ὃν ἔχει συνθέσει. Διὰ

τοὺς μὴ ἔχοντας μνήμην συντρέχει ἐξαιρέσις σπανία.
Ἡ ἐκάστοτε ἀνάγκη ὑποδεικνύει τὸν τρόπον τῆς προ-
παρασκευῆς. Κατὰ κανόνα ὅμως ἀπαράβατον ἀπαι-
τεῖται προπαρασκευή. Ὁ νεαρός μάλιστα ἱεροκέρυξ
ὀφείλει νὰ γράφῃ προηγουμένως· ἃς φροντίξῃ νὰ
μνημονεύῃ τὰς ἐννοίας ὁμοῦ ἢ πρὸ τῶν λέξεων.
Προπαρασκευάζεται οὕτως εἰς ἐλευθεριώτερον κή-
ρυγμα.—Πολλάκις θεωροῦμεν ἀναξίους τῶν κόπων
τῆς προπαρασκευῆς ἀκροατὰς χωρικοὺς καὶ ἀπλοῦ-
κοὺς. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι σφάλμα. Εἶναι δὲ δυνατόν
νὰ περισφίγῃ εἰς τὸν Ἀμβωνα ἡμᾶς τὴν στιγμὴν
ἐκείνην τὸσαύτη ἀγωνία, ὥστε νὰ μὴ διστάσωμεν νὰ
κλείσωμεν τὸ στόμα. Ἡ θεία Χάρις οἶονεῖ ἐγκατα-
λείπει ἡμᾶς καταφρονήσαντας τῶν πτωχῶν ἀκροατῶν.
Ἀναφέρεται περὶ τοῦ ἱεροκέρυκος Durand ὅτι, προ-
παρασκευαζόμενος πρὸς κήρυγμα, ἐσκέπτετο καὶ εἰς
αὐτοὺς τοὺς δρόμους, ἔβλεπον δὲ αὐτὸν ἐνίοτε νὰ
εἰσέρχεται εἰς τὰς δειροστοιχίας διὰ νὰ κρατήσῃ
σημειώσεις.—Ὅταν δὲ ὁ ἱεροκέρυξ προπαρασκευά-
ζεται, πρέπει νὰ μεταφέρῃ ἑαυτὸν, κατὰ τὰς στιγμὰς
τῆς προπαρασκευῆς, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἀμβωνος καὶ
ἐν πνεύματι νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ.

Ἄρχιμ. EMMANOYHA KAPΠAΘIOΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀνεπιθύμητος πρόσθεσις.

Ἠγγέλθη πρό τινος, ὅτι αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι
τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἠμπόδισαν τὴν εἰς Ἀμερικὴν
ἀποβίβασιν ἀγγλίδος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐργώσθη ὅτι
ἦτο διεξευγμένη, καί, ὡς τοιαύτη, ἐκρίθη ἀνεπιθύμη-
τος. Ὁ ἀγνωστὸν τὰ πράγματα θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ ἀμερι-
κανικὸς πουριτανισμὸς ἠθέλε νὰ ποφύγῃ ἀγνωστον εἰς
τὴν χώραν μόλυσμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ συνε-
παγάγῃ δυσαρέστους συνεπειὰς διὰ τὸν ἀνίδεον ἀμε-
ρικανικὸν πληθυσμόν. Οἱ γνωρίζοντες ὅμως τὰ πράγ-
ματα διηγορήθησαν ἐπὶ τῷ ὅτι ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα
τῶν ἀπείρων καὶ εὐκολωτάτων διαζυγίων ἐφοβήθη
ἀπὸ τὴν εἰς αὐτὴν εἴσοδον μιᾶς διεξευγμένης γυ-
ναϊκός. Σχολιάζοντες τὸ γεγονός οἱ «Ἐκκλ. Καιροὶ
τοῦ Δοι δίνου» εὐρίσκουσι λίαν λογικὴν καὶ εὐεξήγη-
τον τὴν διαγωγὴν τῶν ἀμερικανικῶν ἀρχῶν: Τὰ ἐπι-
τόπια διαζύγια εἶνε τόσο ἀμέτρως πολλά, ὥστε νὰ
ἦνε περιττὴ ἡ εἰσαγωγή των καὶ ἔξωθεν.

Ἡ ὀλεθρία δημοσιότης.

Κατὰ τὴν πρό τινος ἐν Ἀμερικῇ γενομένην θανα-
τικὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς ἐπικληθέντος «βασιλέως τῶν
λυστῶν» συνέβησαν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀναγκάζου-
σιν ἡμᾶς νὰ εἴμεθα ἐπιεικέστεροι πρὸς τὴν κατὰ

παρομοίας περιπτώσεις ἐκδηλουμένην νοσηρὰν ἑλλη-
νικὴν περιέργειαν τοῦ πολλοῦ λαοῦ. Πολλὰ ἀμερικανικὰ ἑφημερίδες ἀφιέρωσαν δεκάδας στηλῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ «Βασιλέως τῶν ληστῶν» καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκτελέσεως. Δεκάδες ἀντιπροσώπων τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου «προσεκλήθησαν» εἰς αὐτὴν ὡς εἰς θεατρικὴν παράστασιν, καὶ μυριάδες περιεκύκλωσαν τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Τὰ θρησκευτικὰ φύλλα δικαίως ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς εὐρυτάτης δημοσιότητος τῶν τοιούτων τραγικῶν γεγονότων, ἥτις τόσον διαφθείρει τὸν λαόν, ἀμβλύνει τὸ αἶσθημα καὶ τρέφει τὸν ἀποτροπισμὸν καὶ τὴν φρίκην. Ἡ πείρα, ἄλλως τε, καθ' ἑκάστην ἀποδεικνύει, ὅτι κατ' οὐδὲν σωφρονίζουσι τοὺς ἐγκληματίας αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις. Ἄλλ' ἀφοῦ αὗται εἶνε, φαίνεται, ἀνάγκη ἀκόμη νὰ γίνωνται, ἄς γίνωνται τοῦλάχιστον ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ἄς ἀναγγέλλωνται δημοσίᾳ διὰ δύο λέξεων μόνον.

Ἡ σπουδαιότερά ἐγγύησις.

Μεγάλῃς φήμῃς δημοσιολόγοι ἐπισκοποῦντες τὴν σημερινὴν τῆς Εὐρώπης κατάστασιν καὶ οἰονεὶ στηθοσκοποῦντες τοὺς παλμούς της ἤρξαντο κινουντες ἀπαισιοδόξως τὰς κεφαλὰς, διότι εὐρίσκουσιν ὅτι ὁ κίνδυνος εὐρωπαϊκοῦ πολέμου εἶνε σήμερον μεγαλείτερος ἢ πρὸ δεκαετίας. Ὅπως τότε—λέγουσιν—οὐδεὶς εὐρωπαϊκὸς πολιτικὸς ἠθέλε τὸν πόλεμον, ἀλλ' ὅλοι τὸν προητοίμαζον, οὕτω καὶ σήμερον οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπανάληψιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὅλα τὰ ἐν Εὐρώπῃ συμβαίνοντα, ἱστορικῶς λαμβανόμενα, σχηματίζουν ἀφετηρίαν νέου παγκοσμίου πολέμου, δυναμένου νὰ ἐκραγῇ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, προσθέτουσιν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀσφάλειαί τινες ἐναντίον τῆς ἐκρήξεως νέου πολέμου, τοιαῦται δ' εἶνε τὸ μὲν ἢ πανταχοῦ πρυτανεύουσα γενικὴ πτωχεία, τὸ δὲ ἢ ἐκ τοῦ πολέμου πικρὰ πείρα, καὶ, ἐπὶ πᾶσιν, ὁ νέος διεθνὴς θεσμὸς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀλλ' ἢ ἐκβασίς τοῦ παγκοσμίου πολέμου προσεπάθησε νὰ ἐκβιάσῃ τὴν εἰρήνην διὰ τοιούτων συνθηκῶν, ὧν ἑκάστη σχεδὸν ἀποτελεῖ βλοσυρὰν νέων πολέμων ἀπειλήν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπαπειλημένων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πολέμων οἱ δημοσιολόγοι οὗτοι προτείνουσι διάφορα μέτρα, ἅτινα, κατὰ τὴν γνώμην των, καίτοι εἶνε δύσκολα, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἀκατόρθωτα καὶ ἀνεφάρμοστα. Ἐπικροτοῦμεν βεβαίως εἰς πᾶσαν νοθεσίαν ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἐνδεχομένης νέας συγκρούσεως τῶν ἔθνων, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας οὐδὲ νὰ φαντασθῶμεν τολμῶμεν. Καίτοι δὲ αἱ σημερινὰ συνθήκαι τῆς διαθέσεως τῶν

λαῶν πρὸς πόλεμον δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς πρὸ δεκαετίας, διότι οἱ λαοὶ σήμερον δὲν ἐπιτρέπουσι εἰς τοὺς «πολιτικούς» νὰ «θέλωσιν» ἢ νὰ «μὴ θέλωσιν» τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἀξιοῦσιν αὐτοὶ τὴν ἄμεσον καὶ ὑπεύθυνον ἀπόφασιν, ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἢ εἰς τὸν διεθνῆ εἰρηνευτικὸν στίβον μεταπολεμικῆ εἴσοδος τῆς καθ' ὅλου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας δέου νὰ λογίζηται εἰς ἐπὶ πλέον, καὶ δὴ σημαντικώτατο, παράγων ἐγγυήσεως τῆς εἰρήνης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ τῆς χθὲς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἀνέλαβεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Σπυρίδωνος. Ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κυθῆρων καὶ Ἡλείας ἐξέθηκε διὰ μικρῶν τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐζήτησε, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ν' ἀνασταλῇ ἢ ἰσχύς τοῦ περὶ συγχωνεύσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἐκδοθέντος Νομ. Διατάγματος.

—Δι' ἐγγράφου αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διεμαρτυρήθη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν μετονομασίαν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἰς Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβάς εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Ἀντωνίου παρηκολούθησε τὰς προφορικὰς ἐξετάσεις τῶν τελειοφοίτων αὐτῆς.

—Διὰ Διατάγματος κατηργήθη ἡ ἐν τῇ Μονῇ Πεντέλης Ἱερατικὴ Σχολή.

—Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς προχθὲς Τετάρτης ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συγκαλέσας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τοὺς Προέδρους διαφόρων ἠθικοθρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν Σωματείων ἐζήτησε τὴν σύμπραξιν αὐτῶν εἰς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ τῆς βλασφημίας, ἀπεφασίσθη δὲ, πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπως δι' Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πρωτοσυγγέλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ζητηθῇ παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐκδοσις ἐιδικοῦ νόμου τιμωροῦντος αὐστηρῶς τοὺς βλασφήμους διὰ προστίμου καὶ φυλακίσεως.

—Διὰ Διατάγματος τῆς 26 Ἀπριλίου ἐκδοθέντος ἐπεκυρώθησαν αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ πληρώσεως τῆς μὲν Ἐπαρχίας Φλωρίνης διὰ τοῦ Μητροπολίτου Φιλιατῶν κ. Χρυσοστόμου, τῆς δὲ Ἐπαρχίας Βελλᾶς καὶ Κονίτσης διὰ τοῦ τέως Μητροπολίτου Ἰμβρου κ. Ἰωάννου.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 10 Μαΐου ἐκδοθέντος καὶ καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου (Βλαβιάς) συνεχωνεύθη εἰς τὴν τῶν Ταξιαρχῶν τοιαύτην, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας.

— Ὑπεβλήθη τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ αἴτησις τοῦ Δημητρίου Περιστερίου, δι' ἧς διαβιβάζεται τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐπεξεργασμένην τὴν ἀκολουθίαν τῶν Ἐγκομιῶν τοῦ Μεγ. Σαββάτου, ζητῶν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνωμῆταισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ ἐν λόγῳ αἴτησις μετὰ τῆς ὡς εἴρηται διορθωθείσης ἐπ' αὐτοῦ ἀκολουθίας παρεδόθη τῷ Σεβασμ. Μητροπολίτῃ Κυθήρων, Συνοδικῶ Συνέδρῳ, πρὸς ἐξέτασιν καὶ γνωμῆταισιν.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἂν δύναται νὰ διορίσῃ Σύμβουλον εἰς τινὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς περιφερείας αὐτοῦ, μοναχὸν μὴ ἔχοντα συμπληρώσει τριετίαν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Μοναχολογίῳ τῆς Μονῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπήντησεν ὅτι κατ' οἰκονομίαν δύναται νὰ διορισθῆ, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν τύπον πάντοτε τῆς προσωρινότητος.

— Ὑπεβλήθη τῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ αἴτησις τοῦ Εὐσταθίου Κολομβότη, δι' οὗ ζητεῖ ὅπως ἐγκριθῆ ἡ ἐπανέκδοσις τῶν «Διδαχῶν καὶ Λόγων» τοῦ ἀοιδίμου Ἡλία Μηνιάτου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς ἀπάντησιν ἐδήλωσε τῷ αἰτοῦντι ὅτι οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἔχει ἐφ' ὅσον ὁ ἐκδότης δὲν θὰ ἀποσιῆ τοῦ ἀρχαίου κειμένου, ἀλλὰ θὰ περιορισθῆ εἰς τὴν πιστὴν καὶ ἀκριβῆ ἐπανέκδοσιν τοῦ ὡς εἴρηται ἀρχαίου κειμένου.

— Παιρητηθέντος τοῦ Συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Σισσίων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας Σωφρονίου Παπασταθάτου, λόγῳ ὑγείας, ἐκλογῆς γενομένης ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ ἱερομ. Ἀθανάσιος Ρασιᾶς.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Γεν. Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον γνωρίζει αὐτῷ ὅτι κατόπιν τῆς κατ' οἰκονομίαν ἐγγραφῆς τῶν δοκίμων μοναχῶν καὶ κουρᾶς αὐτῶν εἰς Μοναχοὺς καὶ μοναζούσας ἐν διαφόροις Μοναῖς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας καὶ ἀλλαχοῦ, ἡ προτέρα αὐτῆς ἀπόφασις περὶ ἀπαγορεύσεως προσλήψεως δοκίμων καὶ κουρᾶς μοναχῶν ἠτόνησεν.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2622 ἐγγράφου αὐτῆς παρακαλεῖ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὅπως προβῆ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν Διαταγμάτων 1) ὅπως τὰ δύο κληρικὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμεῖου λαμβάνονται ἐκ τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων κατὰ τὰ πρεσβεῖα. 2) Περὶ συμπληρώσεως τοῦ Δικαστικοῦ μέρους

τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λόγῳ τῶν ἐκκρεμουσῶν δικαστικῶν ὑποθέσεων, διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν ἰσχύϊ τοῦ δικαστικοῦ μέρους τοῦ ΣΑ' Νόμου. 3) Περὶ ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας Προπαρασκευαστικῶν Σχολῶν εἰς τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τοῦ Κράτους πρὸς καταρτισμὸν Ἐφημερίων διὰ χωρία ἔχοντα πληθυσμὸν κάτω τῶν 1000 κατοίκων, εἰς τὰς ὁποίας (Σχολᾶς) θὰ εἰσάγονται μόνον οἱ ἔχοντες ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. 4) Ὅπως ἡ θητεία τῶν Συνοδικῶν μελῶν δεισθῆ εἰς ἑξάμηνον ἀρχομένη ἀπὸ 1 Ἰουλίου καὶ 1 Ἰανουαρίου, τῆς θητείας τῶν νῦν Συνοδικῶν ληγούσης κατὰ τὸ τέλος Ἀπριλίου 1926.

Ἡ παρελθούσα Λειτουργία ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Α. Συμβουλίου τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης συνομήλησε μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Παιδείας καὶ τοῦ κ. Εὐταξίου περὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, ἐτέθησαν δὲ κατ' ἀρχὴν αἱ βάσεις τῆς ἐπιλύσεως αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἰς ἐπανειλημμένα συσκέψεις συνήλθον τὰ μέλη τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου καὶ οἱ ἐν Ἀθῆναις παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς.

— Διὰ τοῦ Γεν. Φιλοπάχου Ταμείου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπεφυλάκισε προχθὲς 21 κρατουμένους διὰ χρέη ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ, ἀπεφάσισε δὲ ὅπως παράσχη ἐνδύματα εἰς 58 ἐτέρους κρατουμένους, στερουμένους τοιούτων.

— Παρεπιδημοῦσιν ἐπ' ἀδείᾳ ἐν Ἀθῆναις οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μεσσηνίας, Δημητριάδος, Τρίκκης καὶ Ἄρτης, ὡσαύτως δὲ οἱ Μητροπολίται Μιτυλήνης καὶ Γανιτσῶν.

— Ὁ ὑπουργὸς τῆς Α. Δ. Π. κ. Φίλιανδρος ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὅπως ἰδρυθῆ παρὰ τὸν συνοικισμὸν Βύρωνος Σανατόριον τῶν φυματιῶντων προσφύγων. Ὁ κ. ὑπουργὸς θὰ παραχωρήσῃ τὸ οἰκόπεδον καὶ γερμανικοὺς τινὰς οἰκίσκους διὰ τὴν πρώτην ἐγκατάστασιν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μελετᾷ ἤδη τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἰδρύματος.

— Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τῶν Πετραλώνων κατέθηκεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς καταδάρισιν τοῦ μέρους τοῦ ἀνεγερθέντος ἤδη νέου ναοῦ καὶ οἰκοδόμησιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πραγματικῶν του θεμελίων.

— Ὁ «Σύλλογος Παναγ. Τάφος» ἐώρτασε τὴν 19ην ἐπέτειόν του εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Λουκά, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος κ. Πολυκάπου, ὁ ὁποῖος συνέστητεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦ Παναγ. Τάφου καὶ τὴν συμμετοχὴν πάντων εἰς

τὴν διοργανουμένην ἐκδρομὴν πρὸς τὴν Ἁγίαν Γῆν. Εἰς τὴν λειτοργίαν παρέστη καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ροῦφος.

—Καθ' ὑπόδειξιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς συλληφθεὶς ὠδηγήθη εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ὁ ἀλητεύων δῆθεν μοναχὸς Μαλικουτσάκης καὶ ἀφοῦ ἐκουρεύθη ἀπεγυμνώθη τοῦ μοναχικοῦ ἐνδύματος, εἰς βάρος τοῦ ὁποίου πλεῖστα ἔκτροπα διέπραξε. Εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ 13.000 δραχμαί.

—Εἰς τὴν Ἐφῆμ τῆς Κυβερνήσεως ἐδημοσιεύθη τὸ Ν. Δ. «περὶ ἄρσεως ἀπαγορεύσεων ἢ περιορισμῶν ἐφαρμογῆς τῆς ἀγροτικῆς νομοθεσίας ἐπὶ μοναστηρικῶν κτημάτων. Κατὰ τὸ Διάταγμα «αἴρονται αἱ διὰ τῶν περὶ συστάσεως Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης καὶ ἁρμοδιότητος ἐν γένει αὐτῆς διαφόρων Ν. Δ. εἰσαχθεῖσαι ἀπαγορεύσεις ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀγροτικῶν κτημάτων, ἀνηκόντων εἰς Μονὰς ἢ περιορισμοὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑφισταμένης ἀγροτικῆς νομοθεσίας, ἀνακώσης ἰσχὴν ἐπ' αὐτῶν κατὰ τῆς ἑαυτῆς διατάξεις ἐκτὸς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 77, 78, 79 καὶ 80 τοῦ ἀγροτικοῦ κώδικος.»

—Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης (9) ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἐξέλεξε παμψηφεί Κοσμητορὰ αὐτῆς διὰ τὸ ἐπόμενον πανεπιστημιακὸν ἔτος τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἱστορίας τῶν Δογμάτων καὶ τῆς Συμβολικῆς κ. Κωνσταντῖνον Δυοβουνιώτην.

—Μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καβάλλας κ. Χρυσοστόμου συνέστη ὑπὸ τῆς ἐν Καβάλλᾳ ἐνορίας τῆς Ἀγ. Βαρβάρας νυκτερινὴ Σχολὴ ἐργαζομένων παιδῶν, ὡσαύτως δ' ἐξησφαλίσθη ἡ λειτουργία νυκτερινῆς σχολῆς τῶν κορασίων ἐν τῇ αὐτῇ ἐνορίᾳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κων]πύλεως, τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον ὀριστικῶς ἀπεφάσισεν ὅπως ἀντὶ τῆς Οἰκουμ. Συνόδου συνέλθῃ Προσύνοδος ἐξ ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ προηγουμένως κανονισθῇ ἡ δικαιοδοσία τῆς Προσυνόδου καθὼς καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς συγκλήσεως αὐτῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ὑπὸ τῆς αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως παρεσχέθη τῷ Πατριαρχεῖφ Ἀλεξανδρείας αἰτηθεῖσα ἄδεια πρὸς ἔκδοσιν λαχείου ὑπὲρ τῶν πατριαρχικῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ φιλανθρωπικῶν ἐν Ἑλιουπόλει ἰδρυμάτων.

—Τὴν Α. Θ. Π. τὸν νέον Πατριάρχην κ. Μελέτιον συνεχάρησαν τηλεγραφικῶς διὰ τὴν ἐκλογὴν του οἱ Πατριάρχαι πάντες καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καντεμβουρίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἶχε προκηρυχθῆ φιλολογικὸν διαγώνισμα πρὸς συγγραφὴν ἔργου ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ δράσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας». Ὑπεβλήθησαν δύο ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν μὲν ἐβραβεύθη, ἀμφοτέρω ὅμως ἐπηνέθησαν.

—Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ὁ ἄγγλος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων σεβ. Μακίννες συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν αἰδ. κ.κ. Νιοῦχαμ καὶ Ἐδουαρδς, παρέμεινε δὲ παρ' αὐτῶ ἐπὶ πολὺ συνδιαλεγόμενος ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησι. ζητημάτων.

—Δι' ἐγκυκλίου του ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηγόρευσε τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ψαλμοδιάν παρὰ προσώπων μὴ ἔχόντων ἐκκλησιαστικὴν εὐχὴν κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Τύπος σημειοῖ ἐξαιρετικῶς ἀνδρείαν στάσιν ρωσίδος καλλιτέχνιδος ἀπέναντι τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν. Σοβιετικὴ κινηματογραφικὴ ἐπιχείρησις προέτεινε εἰς τὴν ρωσίδα καλλιτέχνιδα κυρίαν Τίμε νὰ παίξῃ μέρος τι διὰ μίαν ταινίαν. Καὶ συνήνεσε μὲν ἡ καλλιτέχνις, ὅταν ὅμως ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ φωτογραφίσις τῶν σκηνῶν θὰ γείνη ἐντὸς ἐκκλησίας ὀρθοδόξου, ἥτις εἶχε μεταβληθῆ εἰς θέατρον ὑπὸ τῶν μπολσεβικῶν, ἤρνηθη διαρρήδην νὰ λάβῃ μέρος, ἐπὶ πλέον δὲ ἔκαμεν ἔκκλησιν πρὸς πάντας τοὺς ρώσους καλλιτέχνους νὰ μὴ δεχθῶσι νὰ μετάσχῃσι θεατρικῶν παραστάσεων ἐν τῷ ναῷ, τὸν ὁποῖον εἶχον βεβηλώσει οἱ μπολσεβίκοι. Ἡ καλλιτέχνις μετὰ τοῦτο ἀμέσως συλληφθεῖσα ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν.

—Αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαί, λαβοῦσαι ἀφορμὴν ἐκ κλοπῆς ἐπισυμβάτης ἐν τῷ παμμεγίστῳ ἐν Πετροπόλει ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει θαυμάσιον μνημεῖον καὶ ἀληθὲς τῆς τέως πρωτεύουσας τοῦ ρωσικοῦ κράτους ἐγκαλλώπισμα, ἀφήρσαν αὐτὸν ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς «ἀνακαινιστικῆς Ι. Συνόδου», εἰς ἣν εἶχον παραδώσει αὐτὸν ἀρπάσαντες παρὰ τῶν πατριαρχικῶν, καὶ μετεβίβασαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, διὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς Μουσεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Καὶ τὰ πολωνικὰ ἐκκλησιαστικὰ φύλλα οὐ μόνον ἐπιβαιοῦσι τὴν εἶδησιν περὶ προσελεύσεως τῆς βασιλείσεως τῆς Ρουμανίας Μαρίας εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ περιγράφουσι λεπτομερῶς τὰ τῆς τελετῆς. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας, τῆς τελετῆς ταύτης προέστη αὐτοπροσώπως ὁ Μακ. Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας, μετέσχε δὲ σύμπας ὁ ρουμανικὸς κλήρος τῆς πρωτεύουσας. Ἡ βασίλισσα ὡς δικαιολογίαν τῆς πρόσσε-

λεξίσμός της εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν προέβαλε τὸ ὀρθόδοξον τῶν τέκνων της βάπτισμα καὶ τὴν κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνατροφὴν των.

— Ἠγγέλθη κατ' αὐτὰς ἐκ Βουκουρεστίου ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βουκουρεστίου Δραγομίρου Δημητρέσκου. Ὁ ἀείμνηστος Δημητρέσκου ἐσπούδασε τὴν θεολογίαν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, σὺν συσπουδαστῆν τὸν ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀείμνηστον Γ. Δέσβον, μεθ' οὗ καὶ δι' ἰδιαίτερας συνδέετο φιλίας. Γνωρίζων καλῶς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀγγλιστεύσας καὶ πρὸς ἑλληνικὰς οἰκογενείας, συχνάκις ἐπισκέπτετο τὴν Ἑλλάδα, εἰς αὐτὸν δὲ πάντοτε ἀνείθιεντο εἴτε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, εἴτε καὶ ὑπὸ τῶν Ρουμανικῶν Κυβερνήσεων διάφοροι πρὸς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀποστολαὶ ἐπὶ διεκπεραιώσει ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων. Τελευταῖον ἐπισκέφθη τὰς Ἀθήνας ὡς μέλος τῆς Ρουμανικῆς ἀποστολῆς εἰς τὸ Γ' ἐν Ἀθήναις Βαλκανικὸν Συνέδριον τοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», μιᾶς τῶν συνεδριῶν τοῦ ὁποῦ καὶ ἐξελέγη πρόεδρος, ἔθιναμάζετο δ' ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνδιασκέψεως διὰ τὸ ἀνθηρὸν τοῦ γήρατος καὶ τοῦ πνεύματος τὴν διαύγειαν. Κύριος ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν δικαίῳ σκηναίς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῆς συνεδρίας ἐξήτασε τὰς ἀναφορὰς τῶν ἐπαρχιακῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν περὶ τῆς βλαπτικῆς διὰ τὴν ἡθικὴν τοῦ ὀρθοδόξου ἐν τῷ Κράτει κόσμου ἀποφάσεως τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, μὴ ἐπιτρεπούσης τὸν γάμον εἰς τοὺς ἄνω τῆς ἡλικίας τῶν 18 ἐτῶν νέους ἄνευ τῆς ἀδείας των. Ἡ Ἱ. Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν α) τὴν συχνὴν ἔνεκα τούτου σύναψιν «ἐθνικῶν γάμων», ἧτοι γαμικῶν δεσμῶν ἄνευ ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας, β) τὴν δυσκολίαν τῆς ἐπιτυχίας ἀδείας τῶν ἀρχῶν, γ) ὅτι ὁ ρωμαιοκατολικὸς κλῆρος ἐξαιρεῖται τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, διότι οἱ κατόλικοι νέοι, οἱ ὑποχρεούμενοι εἰς στρατιωτικὴν θητείαν, νυμφεύονται ἀκωλύτως καὶ ἀνευθύνως, καὶ δ) τὴν προκύπτουσαν ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης διαφθορὰν τῶν πολωνῶν πολιτῶν, ἢ χρηστότης τῶν ἡθῶν τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρει οὐ μόνον τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Πολιτείαν, ἀπεφάσισεν νὰ παρέχῃ ἀδείας γάμου εἰς πάντας τοὺς θέλοντας νὰ συνάψωσι γάμον, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν

τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν ἡλικίαν των διατάξιν τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἐν ἣ περιπτώσει πληροῦσι πάντας τοὺς λοιποὺς ὁρους ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

BIBLIA

Ἡ θεία Πρόνοια. Μετὰ εἰσαγωγικῆς μελέτης Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. Ἐκδότης Γεώργιος Ζ. Δημακόπουλος. Ἀθήναι 1926.

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». — Ἐξεδόθη τὸ β' τεύχος τοῦ Δ' τόμου τῆς «Θεολογίας» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν [Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1926], οὗ περιεχόμενα εἶνε τὰ ἑξῆς :

Δημ. Πασχάλη Ἀναγραφὴ χρονολογικῆ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδρῶν. Α'. — **Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καρπαθίου** Τὸ Βουλγαρικὸν σχίσμα [συνέχεια]. — **Δημ. Σ. Μπαλάνου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου** Ὁ κ. Διαμαντόπουλος καὶ ἡ Θεολογικὴ κριτικὴ. — **Π. Μ. Κοντογιάννη Γυμνασιάρχου** Τὰ κειμήλεια τοῦ Ἁγίου Ὁρους κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν. — **Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κακογιάννη** Προσκυνηματικαὶ ὑποθέσεις συζητούμεναι ἐν τῇ πρῶτῃ ἐκδόσει τῆς Αἰθιοπίας τῆ ἀναμίζει Ρώσσω καὶ πάλιν. — **Βασιλείου Ἀντωνιάδου Καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς** Ἐν Ἡσαίῳ 10,27 μήπως ἀντι Οἱ Mirpeney Shamen ἀναγνωστέον Alah Mirpanay Shaman; — Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν Δελτίον. — Συνδρομὴ ἔτησίᾳ ἑσωτερ. δρχ. 80, ἑξωτερ. φρ. 60, Ἀμερ. δολλ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς τὸ ἡμισυ. — Τὸ τεύχος δρχ. 20 [φρ. 15, δολλ. 1]. Ἀπευθυντέον ὁδὸς Σταδίου, 38.

Νικολάου Ι. Λούβαρι, Τακτικοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, Ὁρησκαιολογία καὶ Καινὴ Διαθήκη. Λόγος ἐναρκτήριος. Θεσσαλονίκη 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ὑδρᾷ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλίου προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1926 τρεῖς ἀποθήκαι τῆς Μονῆς κείμεναι ἐν Ὑδρᾷ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ὑδρᾷ ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Εἰρηνοδίκου Ὑδρας κ. Π. Ἀνδρεοπούλου τὴν 27 Ἰουνίου 1926. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῇ 30 Μαΐου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη Διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν Ἁγίῳ Γεωργίῳ τῆς περιφέρειας τῆς Μονῆς Γαλατᾶκη κτήματα αὐτῆς συμφώνως μὲ τὸς ὁρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρῶτη προσφορὰ δι' ἐτήσιον ἐνοίκιον ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριῶν χιλιάδων πεντακοσίων [3500]. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην [27] Ἰουνίου ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἔνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἄχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατᾶκη τῇ 5ῃ Ἰουνίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ξηροχωρίου Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου ἢ Ἡλίου προκηρττεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Ἰστιαίᾳ τὴν 27 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10—12 μ. ἐνώπιον τοῦ Συμγράφου Ἐμμ. Ἀλεξανδρίδου ἢ ἐκποιήσις 190 ὄκαδ ἔριων, συμφώνως τὸς ὁρους τῆς ἐν τῷ συμ|γραφείῳ κατατεθημένης διακηρύξεως. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἡλίου τῇ 29 Μαΐου 1926.

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38 Ἀθῆναι